

Lukas Santiago
'O documental
é unha boa
ferramenta
para difundir
a arqueoloxía'

M.B.

Vén de estrearse o documental *O Neixón: historia dun castro*, no que Lukas Santiago documenta o proceso de escavación e investigación dos depósitos arqueolóxicos dos castros de Neixón, en Boiro. Foi producido polo Laboratorio de Patrimonio do CSIC.

Como xorde o proxecto?

As primeiras gravacións remontanse ao 2003 en paralelo aos campamentos de escavación de verán. En 2006 empezamos a facer as primeiras entrevistas a veciños e arqueólogos pero o proxecto foi medrando e en 2007 gravamos propriamente o documental.

Que persegue?

A divulgación do castro do Neixón. Dentro da arqueoloxía galega, é un patrimonio senlleiro pero é pouco coñecido. Dentro do esforzo de difusión que debe facer a arqueoloxía galega, coido que o audiovisual é unha boa ferramenta. Un documental, polas súas características pode chegar a máis xente que calquera outro formato.

É a primeira longametraxe documental da arqueoloxía galega? Nace dende o sector da arqueoloxía galega e nese sentido é pionero. Moitas veces unha produtora quere facer un documental sobre arqueoloxía, pero non deixa de ser un produto comercial. Outras veces os arqueólogos fan vídeos que non acaban de ter un acabado profesional.

Como se combina neste traballo a faceta de arqueólogo e a de director audiovisual?

Axuda a atopar o equilibrio para facer un documental atractivo e rigoroso. Facilita ademais todo o proceso de gravación e de montaxe porque se traballa so-

A derradeira vez de Rubén García sobre as táboas

Quixo marchar como viviu: enriba do escenario. O salón de actos da Casa da Cultura da súa Ribadavia natal acolleu o seu cadaleito, cuberto, como pedira expresamente, por unha bandeira republicana. Caeu o pano, rematou a función: deixounos Rubén García

Lara Rozados

Da súa man, o teatro galego agromou dende a suma das vontades de varios grupos amadores. O teatro afeccionado que colectivos como Abrente, do que García formaba parte, O Fachao, Tespis, Ditea, espallaban por escenarios de todos os tamaños e condicións, para todo tipo de públicos, sería o xermolo das artes escénicas profesionais. A primeira mostra de teatro galego que tivo lugar en Galiza, no ano 73, veu da man daquel Abrente pioneiro. Once anos despois converteuse na Mostra Internacional de Teatro de Ribadavia, que este ano fixo a súa XXIV edición.

Rubén García (Ribadavia, 1951) estaba xa moi afectado por unha grave enfermidade degenerativa, a esclerose lateral amiotrófica, que xa case non o deixara falar cando recibiu o Premio de Honra, dedicado á MIT de Ribadavia, no marco da Cea das Letras da AELG, no mes de abril. O aplauso durou varios minutos. Tamén obtivo este ano o Premio de Honra Marisa Soto,

no marco da entrega dos premios María Casares, que outorga a Asociación de Actores e Actrices de Galicia (AAAG). Con todo, as dificultades non lle impidieron seguir á fronte dunha mostra de teatro referencial en Galiza. Estivera tamén no cabezallo de nove ediciones da Feira do Teatro de Galicia: precisamente, retirouse o ano pasado da dirección artística da Feira Galega das Artes Escénicas, xusto no momento da súa renovación, por problemas de saúde.

NO ESCENARIO E COA REPÚBLICA. O pasado xoves foron preto de cincocentas as persoas que acompañaron o cadaleito até o cemiterio municipal, logo da ceremonia civil. Soterrárono xunta seu pai mentres soaba a canción 'Imagine', de John Lennon, e o seu compañeiro e paisano, o actor Ernesto Chao, salientou os "detalles, palabras e eterna amizade" que sempre tivo García coa súa xente, elamentou que a próxima edición da MIT, a XXV xa, teña lugar por primeira vez sen a dirección de Ru-

Rubén García estivo á fronte de nove ediciones da Feira do Teatro.

bén García. Falou tamén unha das fillas de García, que rematou a súa despedida a seu pai cun "viva a República".

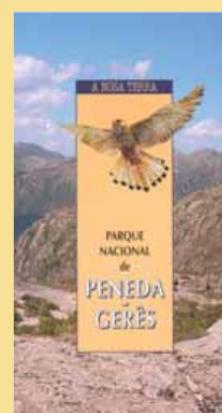
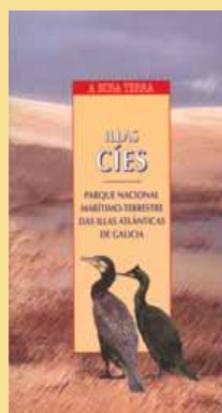
Era o seu último desejo xuntar as súas paixóns, as súas loitas: despedirse no escenario e coa bandeira republicana. Rubén García, que entendeu o teatro como servizo público, que sabía da necesidade

de coñecer ao respectábel, que converteu a capital do Ribeiro na capital do teatro, e que turrou, xunto cunha xeración de novas voces da dramaturxia e da escena, por un teatro innovador, despedíuse dende o escenario, pero tamén deixou sobre ela a heranza de décadas de traballo. O seu legado queda nas táboas.●

Illas Cíes

Parque nacional marítimo-terrestre das Illas Atlánticas de Galicia

Un paraíso de fermosas paisaxes apartadas do mundo por un mar azul turquesa

Parque nacional Peneda-Gerês

O primeiro e, até agora, único parque nacional portugués, xunto co parque natural galego da Baixa Limia-Xurés alcanza as 90.000 Ha.